

بررسی معیارهای احراز رابطه کارگری و کارفرمایی در حقوق کار ایران

علیرضا برنجی باقری^۱، ساحل ناصری^۲

۱- پژوهشگر دکتری حقوق عمومی - مدرس دانشگاه

۲- پژوهشگر کارشناسی ارشد حقوق عمومی

چکیده

قانون کار یکی از مهمترین قوانین کشور محسوب می شود زیرا جامعه هدف آن شامل تعداد بسیار زیادی از افراد میباشد که شامل کارگران و کارفرمایان است و تنظیم روابط میان این دو قشر از مهمترین و تاثیرگذارترین اقدامات دولت ها در عرصه اجتماعی، اقتصادی و فرهنگی می باشد؛ همواره شناسایی دایره شمول موازین قانون کار، از اهمیت به سزایی در تنظیم روابط حقوقی اشخاص شاغل و تعیین صلاحیت مراجع قانونی برخوردار است که در این راستا قرارداد کار، مشخص کننده مفاهیم کارگر، کارفرما و وجود رابطه کاری است و در واقع مبین محدوده شمول قانون کار و لزوم تبعیت کارگر و کارفرما از قانون کار می باشد اما گاهی ممکن است شکل و شیوه تنظیم قرارداد به گونه ای باشد که در ظاهر عنوان دیگری غیر از قرارداد کار داشته باشد و یا بین طرفین قراردادی تنظیم نشده باشد که در این صورت میبایست رابطه کارگری و کارفرمایی احراز گردد و با توجه به ابهامی که در ماده ۲ قانون کار و در تعریف کارگر وجود دارد، احراز این رابطه امری ضروری می باشد؛ در این مقاله به بررسی معیارهای احراز رابطه کارگری و کارفرمایی در حقوق ایران پرداخته شده است.

کلید واژه: کارگر، کارفرما، تبعیت دستوری، تبعیت اقتصادی، احراز روابط کار